

deri for Beskyttelsen mod Oversættelse fra Svensk, kan der ganske vist fra vor Side fjernes en Begrænsning; men der er endda Uligheder tilstede af ikke mindre Betydning, som ligge i de fremmede Lovgivninger, der er Uoverensstemmelse mellem dem indbyrdes og især mellem dem og den danske Lovgivning, som det ikke staar i vor Magt at hæve. Jeg ønskede imidlertid ikke at komme ind paa en første Behandling af det Lovforslag, som idag er indbragt af den ærede Forspørger, og jeg skal derfor indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg kun skal gøre opmærksom paa, at naar den sidste ærede Læser og — som det forekommer mig — ogsaa den ærede Forespørger ansaa det for ganske let realiserbart at tilveiebringe ligelige Bestemmelser for alle tre nordiske Riger, saa er det dog Noget, der ikke be-
ror paa os alene. Det er ikke hos os, at Uanskeligheden ligger; men der er i de andre Landes Lovgivning Bestemmelser, der ere ugunstige i Forhold til vor Lovgivning, og som det ikke staar i vor Magt at fjerne.

Bajer; Jeg maa gøre den lille Rettelse med Hensyn til, hvad den høitærede Indenrigsminister udtalte, at det har ikke været min Mening, at det skulde være let strax at fjerne alle de Uligheder, der ere tilstede, idet jeg kun satte mit „strax“ i Forbindelse med Muligheden af at udstede en kongelig Anordning. Og det maa jeg fastholde, at jeg anser det for at være baade muligt og ønskeligt strax at gjøre dette Skridt. Hvis man vil vente med at udstede en kongelig Anordning, indtil der finder fuldstændig Lighed Sted, tror jeg, man vil komme til at vente ikke blot alt for længe, men jeg kan gjerne sige altid; thi jeg anser det ikke for muligt i en nogenlunde overskuelig Fremtid at faae alle Uligheder fjernede. Min ærede Nabo tilvenstre (Wille), som jeg forresten takker for den Anekdotte, han ydede mit Lovforslag, er nemlig i Wildfarelse, forsaavidt han tror, at der vilde opnaas fuldstændig Lighed — det var maaske ikke hans Mening — naar det af mig indbragte lille Lovforslag vedtoges. Det er meget rigtigt, som den ærede Minister gjorde opmærksom paa, at der findes flere andre Uligheds punkter end det deri omhandlede, og jeg skal eksempelvis nævne et Par, idet jeg forøvrigt henviser til den tidligere nævnte Afhandling af Cand. jur. S. Hage i „Nordisk Boghandlertidende“ for 30te August 1878. Jeg skal saaledes fremhæve, at Ceneretten for anonyme Bærter ikke i Danmark, som i de andre nordiske Lande, kan udstrækkes til 50 Aar, men kun til 30; at Forsatterretten i Danmark og Norge, men ikke i Sverrig tabes, naar en Bog i 5 Aar har været udsolgt; endvidere, at Retten til at lade musikalske eller musikalsk-dramatiske Arbejder opføre, for hvilke særegne Regler gjælde, varer i Norge ligesaa længe som Ceneretten til Trykning, i Sverrig

kun i 5 Aar efter Forsatterens Død eller efter den første Opsørelse, og i Danmark vistnok kun 30 Aar efter disse Tidspunkter. Med Hensyn til den Tidfrist, indenfor hvilken Paatale kan finde Sted, er den i Norge 2 Aar, i Danmark „Aar og Dag“, det vil sige 1 Aar og 6 Uger, medens der i Sverrig ingen saadanne Frister ere opstillede. Ogsaa med Hensyn til Bødestraffens Størrelse ere Bestemmelserne forskellige; og saaledes er der endnu flere Punkter. Det, som mit Lovforslag indeholder, er det Besentlige, det, der fremfor noget Andet er Trang til; men det staar ingenlunde i Veien for, at der udstedes en kongelig Anordning, vel at mærke, naar man vil gaa den samme Vej, som man i Frankrig er gaaet ligeoverfor de forskellige Lande, man der har afflutet Traktater med, og som er fulgt mellem Sverrig og Norge indbyrdes, idet man er gaaet ud fra den Bestemmelse, som findes i den norske Lov § 46, at Beskyttelse kun gjælder, forsaavidt de Vedkommende ere beskyttede i deres Hjemland. Naar man f. Ex. imorgen udstedte disse 3 kongelige Anordninger, finder Beskyttelsen ikke Sted i noget større Omfang, end forsaavidt de tre Lovgivninger dække hinanden; men i samme Dieblif ville de 3 meget omtalte §§ 7—9 i den danske Lov af 1866 blive satte i Kraft. Deraf følger, at det lille Lovforslag, jeg indbragte, ingenlunde er nødvendigt, for at der kan komme en kongelig Anordning, men kun at det er meget ønskeligt. Jeg tror, det er nødvendigt aldeles bestemt at fremhæve, for at forebygge Misforstaaelse, at en kongelig Anordning kan udstedes strax, samtidigt med at det sker i Sverrig og Norge; men at det er meget ønskeligt, at vi i det Mindste i denne Samling faae gjort det Skridt, som er antydet i mit Lovforslag, og som tilsigter at faae den størst mulige Ulighed i Lovgivningen bortfjernet. Men man skal endelig ikke vente derefter. — Jeg skal, siden jeg har faaet Ordet, komme tilbage til det Spørgsmaal, min ærede Nabo fremdrog med Hensyn til fremmede Lande. Det var vist meget ønskeligt, om det kunde søres igjennem; men jeg tror ikke, at Stødet maa udgaa fra de smaa, men fra de store Lande; thi ligeoverfor dem ere vi jo i Virkeligheden mere nydende end ydende, og i den Henseende har den ærede Minister jo ogsaa givet mig fuldstændig Ret i, at vi ingenlunde bør vente, men først og fremmest tage, hvad vi kunne faae, og først og fremmest ordne Forholdet til vore to nordiske Naboriger, som staa os saa overordentlig nær i sproglig Henseende. Skulde man gaa noget videre og tage Spørgsmaalet i sin Almindelighed under Overveelse, er der et Punkt, som jeg ønsker at fremhæve ved denne Leilighed, fordi jeg i flere Blade har været udsat for en vis Misforstaaelse. Man har nemlig sagt, at der er andre Punkter i vor Eftertykingslovgivning, som snarere kunde trænge til at blive forandrede. Deri